

ΘΟΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΤΑ ΚΟΥΛΟΥΒΑΧΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ 2

ΠΟΙΟΣ ΕΚΛΕΨΕ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟ ΑΙΩΝΑ
ΑΠ' ΤΟΝ ΠΕΡΙΚΛΗ;

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Εικονογράφηση: Λέλα Στρούτση

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Τα κουλουβάχατα της Ιστορίας 2
– Ποιος έκλεψε τον Χρυσό Αιώνα από τον Περικλή;
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θεωдорής Παπαθεοδώρου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Λέλα Στρούτση
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Θεωдорής Παπαθεοδώρου, 2016
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1776-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1777-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΘΟΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΤΑ ΚΟΥΛΟΥΒΑΧΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ②

ΠΟΙΟΣ ΕΚΛΕΨΕ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟ ΑΙΩΝΑ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΕΡΙΚΛΗ;

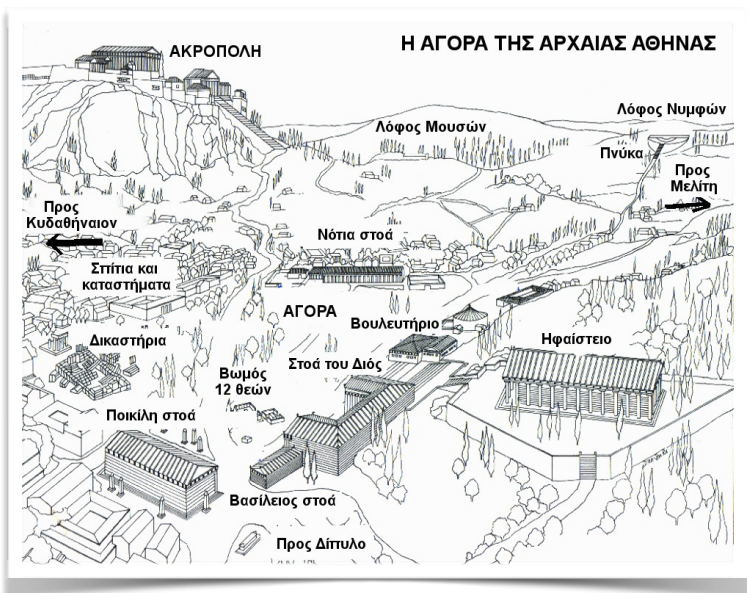

Εικονογράφηση: Λέλα Στρούτση

Για όσες λέξεις είναι τυπωμένες **έντονα**
μπορείς να αναζητήσεις πληροφορίες
στο τέλος του βιβλίου, στο Ευρετήριο.

*Στους αγαπημένους μου Θάνους.
Και στον μικρό και στον μεγάλο
που όσο περνάνε τα χρόνια γίνεται πάλι μικρός...*

ΠΡΩΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Ο Άγιος Μερκούριος στεκόταν γαλήνιος, σιωπηλός και ήσυχος μέσα στη γαλήνια, σιωπηλή και ήσυχη νύχτα. Όχι, δεν ήταν η αυτοσυγκέντρωση του αγίου πριν από κάποιο θαύμα. Γιατί ο Άγιος Μερκούριος δεν είναι ένας άγιος σαν αυτούς που αντικρίζουμε στις εικόνες των εκκλησιών και στα βιβλία των θρησκευτικών, με ρουφηγμένα μάγουλα από την πολλή προσευχή και τη νηστεία.

Ο Άγιος Μερκούριος είναι απλώς ένα παλιό κτίριο, σχεδόν ερείπιο πια, το οποίο στεγάζει ένα ορφανοτροφείο, που βρίσκεται στο κέντρο ενός άλσους, που βρίσκεται στο κέντρο μιας συνοικίας, που βρίσκεται στο κέντρο μιας πόλης, που βρίσκεται στο κέντρο μιας χώρας, που βρίσκεται στο κέντρο μιας ηπείρου. Είναι δηλαδή ένας άγιος εντελώς κεντρικός. Δηλαδή ο άγιος είναι Down Town, αλλά το κτίριο σκέτο Down. Κατάλαβατε τώρα;

Αυτός ο κεντρικός άγιος λοιπόν, ονόματι Μερκούριος, φιλοξενεί εδώ και πολλά χρόνια ενενήντα εννέα τυφλά παιδιά, τους αιωνόβιους καθηγητές τους και τον σκληρό κύριο-κύριο-κύριο Αδόλφο, τον διευθυντή τους, που ήταν τόσο λίγο κύριος, ώστε χρειαζόταν τρία συνεχόμενα «κύριος» μπροστά από το όνομά του, και τόσο πολύ σκληρός, ώστε για να γράψουν το επίθετό του στην πόρτα του γραφείου του έφεραν ειδικό γλύπτη από την Τήνο με δεκαοχτώ καλέμια και σφυριά.

Α, ναι...

Εκτός από αυτούς, ο Άγιος Μερκούριος φιλοξενεί άλλα δύο περίεργα άτομα: έναν μικρό και πολύξερο σπασί-κλα ονόματι Οδυσσέα και μια μικρή ξενέρωτη τσιγγάνα ονόματι Βέρα Φοβέρα. Εδώ και έναν χρόνο περίπου, η τύχη τα έφερε έτσι ώστε να μένουν κι αυτοί οι δύο στο ορφανοτροφείο για τα τυφλά παιδιά, αν κι ο πρώτος περνιόταν για πολύ ανοιχτομάτης, καθότι πολύξερος, κι η δεύτερη για πολύ τσαχπινομάτα, καθότι τσιγγάνα.

Τα βράδια, σε αυτό το παμπάλαιο κτίριο που πλάκα πλάκα μπορεί να είχε χτιστεί και την εποχή που ζούσε ο ίδιος ο Άγιος Μερκούριος –«το χαριτωμένο ερείπιό μας», όπως το ονόμαζε η αξιολάτρευτη κυρία Λωξάνδρα, η καθηγήτρια των οικοκυρικών–, τα βράδια λοιπόν, τα όνειρα των μικρών παιδιών και των μεγάλων καθηγητών τους μπλέκονταν όλα μαζί ένα κουβάρι.

Υπήρχε, όμως, μέσα στο κτίριο κι ένα όνειρο που δεν ήταν καν όνειρο. Ήταν ο εφιάλτης που με μεγάλη χαρά έβλεπε πάντα ο σκληρόκαρδος διευθυντής κύριος-κύ-

ριος-κύριος Αδόλφος όταν έπεφτε στο κρεβάτι του κάθε βράδυ κι ονειρευόταν πως τα τυφλά παιδιά μπέρδευαν ξαφνικά την είσοδο με την έξοδο, έβγαιναν στους δρόμους, έφευγαν από το εντυπωσιακό ερείπιο του Αγίου Μερκουρίου, κι αυτός, αφού ησύχαζε το κεφάλι του απ' όλους αυτούς τους μικρούς ταραξίες, κλειδαμπάρωνε τις πόρτες και το νοίκιαζε σε παραγωγούς ταινιών θρίλερ, με τον ίδιο σε πρωταγωνιστική θέση. Στον ρόλο του βρικολάκα, φυσικά.

Δύο πατώματα πιο κάτω από το υπνοδωμάτιο του σκληρού διευθυντή, ο κύριος Πυθαγόρας, ο εκατοντάχρονος μαθηματικός, κοιμόταν τόσο φασαριόζικα, που το καημένο το ερείπιο του Αγίου Μερκουρίου είχε γίνει ο παράδεισος των ποντικιών επί της γης.

Γιατί;

Τι γιατί; Θέλει κι ερώτημα;

Ο κύριος Πυθαγόρας ροχάλιζε τόσο δυνατά, που τα κεραμίδια πραγματικά τραντάζονταν και χοροπηδούσαν σε κάθε ανάσα του. Έτσι, όλοι οι κεραμιδόγατοι που τριγυρνούσαν στη σκεπή φοβήθηκαν πως γινόταν σεισμός, τρομοκρατήθηκαν κι ένα βράδυ την κοπάνησαν αφήνοντας τα ποντίκια να χορεύουν καλαματιανό και να ροκανίζουν ελεύθερα τα λίγα μπαγιατεμένα τυριά και τα πολλά ξεχαρβαλωμένα ντουλάπια του ορφανοτροφείου.

Ο κύριος Φειδιππίδης, πάλι, ο γυμναστής που πάτησε τα ενενήντα και μετακινούνταν μόνο πάνω σε αναπηρικό καροτσάκι γιατί ο καημένος έπασχε από ραχίτιδα και ποδάγρα, κοιμόταν του καλού καιρού κι ονειρευό-

ρία Λωξάνδρα δεν παραμιλούσε στον ύπνο της σαν να παρέδιδε μάθημα στην τάξη. Κοιμόταν κι ονειρευόταν, λοιπόν, πως έπλεκε και συνέχεια φώναζε το σχέδιο του πλεξίματος: «Δύο καλές και μία ανάποδη, δύο καλές και μία ανάποδη», και δώσ' του ξανά μανά: «Δύο καλές και μία ανάποδη», με φωνή δυνατή και τόσο τσιριχτή, που ακουγόταν μέχρι τα δωμάτια των κοριτσιών και τα κρατούσε πολλές φορές ξύπνια και σε αγωνία, αφού τα καημένα νόμιζαν πως μιλούσε για εκείνα και προσπαθούσαν συνεχώς να καταλάβουν ποιες αναμεταξύ τους ήταν οι καλές και ποια η ανάποδη.

Τέλος, όσον αφορά το υπόλοιπο προσωπικό, ο θυρωρός και νυχτοφύλακας, ο γερο-Αναξιμανδρος ο πρέσβης, κοιμόταν συνέχεια του καλού καιρού μέρα-νύχτα, αφού από την πολλή πρεσβυωπία δεν κατάφερνε πια να ξεχωρίσει πότε ήταν μέρα και πότε νύχτα. Ξυπνούσε πάντα όλες τις άσχετες ώρες, έριχνε μια ματιά γύρω του –τρόπος του λέγειν, βέβαια, όταν λέμε «έριχνε μια ματιά», μην το πάρετε και τοις μετρητοίς–, τα έβλεπε όλα σκοτεινά, τσιμπιόταν για να καταλάβει αν ήταν ακόμη ζωντανός κι αφού φώναζε από τον πόνο του τσιμπήματος και διαπίστωνε ότι ζούσε, ξανάπεφτε για ύπνο μ' ένα ευτυχισμένο χαμόγελο στο πρόσωπό του.

Τέλος, η Βέρα Φοβέρα, η μικρή τσιγγάνα, πάσχιζε συνήθως να κοιμηθεί έστω και μια στάλα, αφού έκανε την ίδια πάντα προσευχή της στον Πανάγαθο: «Καλέ μου Θεούλη, κάνε με να κοιμηθώ λιγάκι σαν προβατάκι και να σηκωθώ αύριο από τον ύπνο ξεκούραστη, χωρίς να

είναι το λαρύγγι μου πρησμένο και χωρίς να πονούν τα καημένα τα ποδαράκια μου...»

Ύστερα έκανε τον σταυρό της και κουκουλωνόταν κάτω από το πάπλωμά της μπας και κατάφερνε να κλείσει τα μάτια της και να κοιμηθεί έναν ύπνο ξεκούραστο. Γιατί η καημένη η Βέρα, όντως μια μικρή τσιγγάνα, μόλις έκλεινε τα μάτια της και την έπαιρνε ο ύπνος, έβλεπε κατευθείαν όνειρα τσιγγάνικα. Δηλαδή, γύρναγε και γύρναγε και γύρναγε και σταματημό δεν είχε. Στα λιγοστά όνειρά της περιφερόταν από γειτονιά σε γειτονιά, από χωριό σε χωριό κι από πόλη σε πόλη, φωνάζοντας συνέχεια σαν κατσίκι που το πάνε για σφάξιμο την ίδια φράση που φώναζε και στον ξύπνιο της όταν ήταν μικρή και γύρναγε όλο τον κόσμο με το φορτηγό της, τον πατέρα της και τα δεκαοχτώ αδέρφια της: «Μπαμπού, καλές κι αναπauτικές πολυθρόνες μπαμπού έχουμε, λέμεεεε...»

Αυτό το επαναλαμβανόμενο όνειρό της είχε πάντα το ίδιο ακριβώς αποτέλεσμα. Κάθε βράδυ δεν προλάβαινε να την πάρει ο ύπνος και ξύπναγε από τις ίδιες της τις φωνές. Έτσι, λοιπόν, κάθε πρωί ξυπνούσε με τα ίδια πάντα συμπτώματα. Ξεκουφαμένα αυτιά, βραχνιασμένη φωνή, πονεμένο λαρύγγι, κοκκινισμένα γόνατα και πρησμένα πόδια από το πολύ γύρνα γύρνα στα όνειρά της.

Τώρα, λοιπόν, που περιγράψαμε τον Άγιο Μερκούριο και τους παράξενους ενοίκους του, καταλαβαίνετε κι εσείς πως το να παραμένει ένα τέτοιο κτίριο ήσυχο τη νύχτα ήταν ένα πραγματικό, ένα αληθινό θαύμα.

Κι όμως...

Αυτό το βράδυ, έγινε το θαύμα.

Γιατί παραδόξως, αιφνιδίως και ταυτοχρόνως, αυτό το βράδυ που μιλάμε, ο σκληρός κύριος-κύριος-κύριος Αδόλφος κοιμόταν μαλακά, ο κύριος Πυθαγόρας, λόγω φαρυγγίτιδας, ροχάλιζε χαμηλόφωνα, ο κύριος Φειδιππίδης είχε μπει στο ζεστό ιγκλού του για να αυτοσυγκεντρωθεί πριν από τον αγώνα, η κυρία Λωξάνδρα έκανε το κουβάρι της κουβάρι κι έτσι δεν έπλεκε, ο γερο-Αναξιμανδρος τα είχε τσούξει λιγάκι, οπότε τα έβλεπε όλα διπλά και δεν μπορούσε να βρει το χέρι του για να τιμμηθεί, και το φορτηγό της Βέρας Φοβέρας το είχε πιάσει λάστιχο κι είχε σταματήσει σε ένα βενζινάδικο για να το αλλάξει.

Όμως...

Όμως, μια στιγμή!

Κάποιος λείπει.

Δε λείπει;

Ναι, καλά το σκεφτήκατε. Ο Οδυσσέας λείπει. Ο ξερόλας δεν αναφέρθηκε καθόλου.

Γιατί;

Κοιμόταν;

Κι αν κοιμόταν, πώς κοιμόταν;

Και πού κοιμόταν;

Κι αν, πάλι, δεν κοιμόταν, γιατί δεν κοιμόταν αυτή την ειρηνική, γαλήνια και σιωπηλή νύχτα;

Η οποία νύχτα, δυστυχώς, δε θα έμενε για πολύ ούτε γαλήνια, ούτε σιωπηλή, ούτε –κυρίως– ειρηνική.

Διότι γύρω στις τρεις τα ξημερώματα, μια βροντερή φωνή έσκιζε ξαφνικά την ήσυχη νυχτερινή ατμόσφαιρα του Αγίου Μερκουρίου:

«To be or not to be? That's the question!»

Η κραυγή διαπέρασε σαν βροντή από πάνω μέχρι κάτω το κτίριο και τα δωμάτια του ορφανοτροφείου και διέλυσε σε μια στιγμή όλη τη γαλήνη και την ησυχία. Τα φύλλα στα δέντρα θα σείονταν, τα κουφώματα στις πόρτες θα έτριζαν και τα τζάμια στα παράθυρα θα ριγούσαν από τη δύναμη αυτής της φωνής.

Και λέμε «θα», γιατί δυστυχώς ούτε τζάμια υπήρχαν στα περισσότερα παράθυρα του ερειπίου, ούτε κουφώματα γερά υπήρχαν στο κτίριο, ούτε και φύλλα στα δέντρα, μια και ήταν καταχρείμενο και τα κλαδιά ήταν γυμνά.

Παρά ταύτα, τα τύμπανα στα αυτιά όλων των ενοίκων, και ιδιαίτερα της μισοκοιμισμένης Βέρας Φοβέρας, σείστηκαν και έτριζαν και ρίγησαν από τη βροντερή φωνή που ξανακούστηκε λίγα δευτερόλεπτα αργότερα με περισσότερο πάθος:

«To be or not to be? That's the question!»

«Ψωνάρα!»

«What?»

«Μίλα ελληνικά, ρε καραγκιόζη!»

«Να ζει κανείς ή να μη ζει; Αυτή είναι η ερώτηση!»

«Κι αν δε σκάσεις, βλαμμένο, να αφήσεις τον κόσμο να κοιμηθεί, θα μάθεις αμέσως την απάντηση!» φώναξε αγανακτισμένη η Βέρα Φοβέρα, στριφογυρνώντας στο στρώμα της με τα μάτια ορθάνοιχτα σαν της γαρίδας.

«Α... Εσύ είσαι, αγαπητή μου Βέρα;» είπε ο Οδυσσέας. «Για μια στιγμή νόμισα πως μου απάντησε ο ίδιος ο Σαίξπηρ».

«Θεέ μου, τι ψώνιο! Πρώτα είχαμε την ποίηση με την *Οδύσσεια* και τη λογοτεχνία με τον *Δον Κιχώτη*. Και σαν να μην έφταναν αυτά, ήρθε τώρα κι ο Σαίξπηρ με το θέατρο και τρίτωσε το κακό...»

«Αγαπητή μου, το θέατρο εξημερώνει τα ήθη».

«Και ξαγρυπνάει τους ανθρώπους!»

«Μα γιατί το λες αυτό;»

«Γιατί η ώρα είναι τρεις τα ξημερώματα, βλαμμένο. Ο κόσμος κοιμάται τέτοια ώρα. Ή, τουλάχιστον, προσπαθεί να κοιμηθεί...»

«Καλά. Τότε, αντί για τον *Άμλετ* του Σαίξπηρ, θα ερμηνεύσω τη *Σονάτα του σεληνόφωτος*. Ίσως έτσι σε βοηθήσω κι εσένα να κοιμηθείς λιγάκι».

«Να ερμηνεύσεις τη μουγκαμάρα του σεληνόφωτος. Αλλιώς, αντί για βούτυρο, θα σου αλείψω γράσο στη φρυγανιά το πρωί».

«Μα έχω την παράσταση μεθαύριο...»

«Αν συνεχίσεις έτσι, δε θα προλάβεις να ζήσεις μέχρι μεθαύριο!» είπε αποφασιστικά η Βέρα Φοβέρα κι άλλαξε πλευρό.

«Θεέ μου... Πώς να υπηρετήσει κανείς την τέχνη μέσα σε τόση βαρβαρότητα;» αναρωτήθηκε θεατρικά ο Οδυσσέας, άφησε στο κομοδίνο το πορτοκάλι που κρατούσε στο χέρι αντί για κρανίο όπως ο *Άμλετ*, ο ήρωας του Σαίξπηρ, φύσηξε το κεράκι του, έσβησε το φως και

πλάγιασε να κοιμηθεί και να ονειρευτεί θιάσους και παραστάσεις και υποκλίσεις και χειροκροτήματα και ανθοδέσμες και σαμπάνιες και...

Και... Και όταν ύστερα από τέσσερις ώρες ο Θεός ξημέρωσε τη μέρα, τρόμαξε να σηκωθεί, γιατί ένιωθε πολύ κουρασμένος κι εξαντλημένος. Η θεατρική παράσταση που ανέβασε στο όνειρό του και στην οποία ήταν, φυσικά, πρωταγωνιστής είχε τόσο μεγάλη επιτυχία, που την πήγε περιοδεία. Όχι μόνο στην πόλη τους, όχι μόνο στη χώρα τους, όχι μόνο στην ήπειρό τους, αλλά στον κόσμο ολόκληρο. Έτσι, λοιπόν, ήταν ψόφιος και κατακουρασμένος.

«Θεέ μου... Ξεπέρασα ακόμα και τον Ιούλιο Βερν. Αντί για ογδόντα μέρες, έκανα τον γύρο του κόσμου σε τέσσερις ώρες...» μουρμούρισε ο Οδυσσέας εκστασιασμένος μόλις κατάφερε να ανοίξει τα μάτια του.

«Η ώρα είναι οχτώ! Όπου να 'ναι θα χτυπήσει το κουδούνι, κι εσύ ακόμη κοιμάσαι!» ακούστηκε μια φοβερή φωνή ξαφνικά.

Η Βέρα Φοβέρα είχε μπει ορμητική στο δωμάτιο του Οδυσσέα, τον πλησίασε με άγριες διαθέσεις και τράβηξε δυνατά το πάπλωμα που τον σκέπαζε.

«Μα τι κάνεις;» διαμαρτυρήθηκε ο Οδυσσέας.

«Σε ξυπνάω. Τα παιδιά πηγαίνουν ήδη προς την τραπεζαρία. Το πρόγευμα είναι έτοιμο. Δε θα τους διαβάσεις σήμερα;»

«Χριστέ μου! Άργησα! Φυσικά και θα τους διαβάσω».

«Σε δέκα λεπτά να είσαι εκεί μαζί με το βιβλίο σου, αναγνώστη της συμφοράς!» του πέταξε πριν φύγει.

Ο Οδυσσέας πετάχτηκε, πλύθηκε, χτενίστηκε και ντύθηκε στο άψε σβήσε. Ύστερα, έτσι βιαστικά και στο τσάκα τσάκα, έβρασε στο μικρό καμινέτο του λίγο νερό, βούτηξε μέσα ένα φακελάκι, έφτιαξε ένα μαλακτικό χαμομήλι και μ' αυτό έκανε γαργάρες στον λαιμό του για τρία λεπτά. Όταν τον ένιωσε να έχει μαλακώσει αρκετά, αποφάσισε να τον δοκιμάσει μπροστά στον καθρέφτη.

«Ο σόλε μίοοοοοο...» τραγούδησε με πάθος την αρχή μιας πασίγνωστης όπερας.

«Θεέ μου! Γιατί με βασανίζεις τόσο; Πρώτα η λογοτεχνία, μετά το θέατρο, τώρα η μουσική... Πού θα πάει αυτό το κακό;» ήταν η πρώτη φωνή που ακούστηκε από τον κάτω όροφο, από την τραπεζαρία.

«Ο σόλε μίοοοοοο...»

«Πέντε-έξι σωστά τζάμια μάς έμειναν όλα κι όλα στα παράθυρα, θα τα ραγίσει κι αυτά ο ψωνάρας...» συνέχισε η γνωστή άγνωστη φωνή από κάτω.

Ο Οδυσσέας, φυσικά, την αγνόησε. Άδειασε το χαμομήλι του στον νεροχύτη, έπλυνε το φλιτζάνι του, πήρε το βιβλίο του και με πεταχτά και εύθυμα βήματα κατέβηκε χαρωπός τη σκάλα για να ξεκινήσει το διάβασμα στα τυφλά ορφανά που έτρωγαν το λιτό και λιγοστό πρωινό τους.

Γιατί ο Οδυσσέας μ' αυτό τον σκοπό και γι' αυτή ακριβώς τη δουλειά είχε βρεθεί στο ορφανοτροφείο. Καλά, δεν «είχε βρεθεί» ακριβώς, τον είχε πάει ο πατέρας Καλλίνικος, που τον είχε βαφτίσει όταν ήταν σχεδόν εννιά χρονών, αν θυμάστε καλά όσοι διαβάσατε τις θεότρελες

περιπέτειες του πρώτου βιβλίου.* Ο Οδυσσέας, λοιπόν, ήταν αναγνώστης κι αγγελιοφόρος για τα τυφλά παιδιά του ορφανοτροφείου, αυτή ήταν η δουλειά του.

Τι σημαίνει όμως αυτό;

Την ώρα του πρωινού διάβαζε στα τυφλά ορφανά το μετεωρολογικό δελτίο της μέρας περιγράφοντας με λεπτομέρειες τις καιρικές συνθήκες για να τα προφυλάξει από το κρύο και τη βροχή ή για να τα ενημερώσει ότι μπορούσαν να βγουν στον κήπο και να απολαύσουν μια ζεστή λιακάδα.

Τις ώρες των μαθημάτων έτρεχε ακούραστος από θρανίο σε θρανίο και επαναλάμβανε τα λόγια του δασκάλου σε όσα παιδιά δεν είχαν ακούσει καλά. Όταν έφτανε η ώρα του μεσημεριανού γεύματος, ανέβαινε σε ένα ψηλό σκαμνί στο κέντρο της τραπεζαρίας και απήγγελλε στίχους από την αγαπημένη του *Οδύσσεια* για να τα διασκεδάσει.

Το απόγευμα μελετούσε μαζί με τα τυφλά παιδιά τα μαθήματα της Φυσικής και της Ιστορίας, διαβάζοντάς τους δυνατά και καθαρά, ξανά και ξανά, κάθε φαινόμενο και κάθε γεγονός.

* Ένα εντελώς και παντελώς θεότρελο βιβλίο με τίτλο το εξής μακρινάρι: *Τα κουλουβάχατα της Ιστορίας. Η χαμένη σφραγίδα του αυτοκράτορα Ιουστινιανού*. Ουφ, το έγραφα. Σκέψου να πρέπει να το πεις κιόλας στο βιβλιοπωλείο.

Και τέλος, αργά το βράδυ, περνούσε μια βόλτα από όλους τους κοιτώνες και τα κρεβάτια και διάβαζε παραμύθια με καλό τέλος σε όσα παιδάκια δεν είχαν ύπνο και υπέφεραν από εφιάλτες και αϋπνίες.

Αυτή ήταν η ζωή του Οδυσσέα στο ίδρυμα του Αγίου Μερκουρίου. Ενός ξερόλα που με τις ιδιορρυθμίες του, αλλά και το χαμόγελο και την ενεργητικότητά του, έδινε κέφι και ζωντάνια κάθε μέρα στον καταθλιπτικό Άγιο Μερκούριο.

Η Βέρα Φοβέρα, καθισμένη ολομόναχη μέσα στην τραπεζαρία, τον καρτερούσε, με τα ρουθούνια της να ακούγονται σαν ατμομηχανή και τα αυτιά της να βγάζουν καπνούς από τα νεύρα.

«Πού είσαι, βρε άχρηστε;»

«Γιατί το λες αυτό;» ρώτησε παραξενεμένος ο Οδυσσέας.

Παραξενεμένος μέχρι να σηκώσει το κεφάλι του. Γιατί, όταν το σήκωσε, διαπίστωσε έκπληκτος πως όλα τα καθίσματα και τα τραπέζια ήταν άδεια.

«Μα πού πήγαν όλοι;» αναρωτήθηκε.

«Στο μάθημά τους. Τι νόμιζες, ότι θα περίμεναν πό-τε θα τελειώνες το τραγούδι σου;»

«Κρίμα. Κι είχα ένα πολύ ενδιαφέρον κεφάλαιο να τους διαβάσω σήμερα. Από τον Δον Κιχώτη, βέβαια. Ξέρεις...»

«Αν ξέρω, λέει; Λέγε λέγε κοντεύω να πάθω ανεμογ-γάστρι από τους πολλούς ανεμόμυλους!»

«Υπερβολές...»

«Καθόλου υπερβολές. Εσύ που έζησες τρεις ολόκληρους μήνες μέσα στην εκκλησία με τον πατέρα Καλλίνικο θα έπρεπε να ξέρεις ότι το πολύ το “Κύριε ελέησον” το βαριέται κι ο παπάς. Όλο *Δον Κιχώτη* και *Δον Κιχώτη*, έλεος πια...»

Ο Οδυσσέας την αγνόησε και κατευθύνθηκε προς τον πάγκο με το ψωμί, το βούτυρο και τα ζαμπόν του πρωινού. Αλλά ούτε ζαμπόν βρήκε πάνω στον πάγκο ούτε βούτυρο.

«Τι έγινε; Τα έφαγαν όλα;» απόρησε δύσθυμα και με το στόμα στραβωμένο, μα μόλις ένα δευτερόλεπτο αργότερα ένα πλατύ χαμόγελο χαράχτηκε στα χείλη του. «Δεν πειράζει... Ας έχουν όρεξη τα παιδιά να τρώνε για να μεγαλώσουν και να γίνουν γερά και δυνατά κι ας τρώνε και τη δική μου μερίδα... Χαλάλι τους, εγώ μπορώ να χορτάσω με λίγο ψωμάκι του Θεού».

«Κι αυτά λίγο ψωμάκι του Θεού έφαγαν. Ούτε ζαμπόν είχε σήμερα ούτε βούτυρο».

«Γιατί;»

«Διαταγή του σκληρού-σκληρού-σκληρού αγριάνθρωπου», είπε η Βέρα στραβομουτσουνιάζοντας κι έδειξε προς τα πάνω, όπου βρισκόταν το γραφείο του διευθυντή Αδόλφου.

«Γιατί;» ξαναρώτησε ο Οδυσσέας.

«Άρχισε η νηστεία, είπε».

«Η νηστεία;»

«Της Σαρακοστής».

«Μα ακόμη δεν ήρθαν ούτε οι Απόκριες. Καλά καλά δεν πρόλαβαν να περάσουν τα Χριστούγεννα».

«Είναι ανάποδος, δεν τον ξέρεις;»

«Τι ανάποδος, δηλαδή;»

«Θέλει να κάνει τα παιδιά καλούς χριστιανούς, όπως υποσχέθηκε στον επίσκοπο που χρηματοδοτεί το ίδρυμα, έτσι είπε. Οπότε, αποφάσισε να αλλάξει τους κανόνες. Τις σαράντα μέρες της Σαρακοστής θα τρώνε όλοι ελεύθερα βούτυρο και ζαμπόν, αλλά όλες τις υπόλοιπες τριακόσιες είκοσι τέσσερις μέρες του χρόνου θα κάνουν νηστεία υποχρεωτικά».

«Ε, όχι! Αυτό είναι απαράδεκτο! Τριακόσιες είκοσι τέσσερις μέρες σκέτο ψωμί και γάλα για πρωινό;»

«Πού το είδες το γάλα;»

«Κι αυτό τι είναι;» έδειξε ο Οδυσσέας μια κανάτα γεμάτη μέχρι πάνω με το άσπρο, ζεστό υγρό.

«Ασβεστόνερο».

«Τι;»

«Νερό με ασβέστη, λέμε. Κουφός είσαι;»

«Μα... Ασβεστόνερο στα παιδιά; Γιατί;»

«Για να μην τα βλέπουν όλα μαύρα...» αστειεύτηκε η Βέρα και ξέσπασε σε γέλια.

«Δεν είναι αστείο!»

«Αλήθεια, αυτό είπε ο Αδόλφος, όταν η κυρία Λωξάνδρα τον ρώτησε γιατί το κάνει. Για να βλέπουν άσπρο υγρό στην κανάτα και να έχουν την ψευδαίσθηση ότι είναι γάλα, έτσι της είπε γελώντας δυνατά».

«Μα τα παιδιά είναι τυφλά... Πώς θα το βλέπουν;»

«Γι' αυτό γελούσε δυνατά ο ελεεινός, με το μαύρο αστείο του».

«Τον άτιμο...» μουρμούρισε ο Οδυσσέας και πλησίασε την κανάτα.

Έβαλε το δάχτυλό του μέσα στο άσπρο υγρό κι έπειτα το πήγε κοντά στη μύτη του και το μύρισε για του λόγου το αληθές, γιατί φίλοι φίλοι με τη Βέρα, αλλά καμιά εμπιστοσύνη δεν της είχε σε κάτι τέτοια ζητήματα. Ήξερε καλά κι από πρώτο χέρι τι σκανδαλιάρα και τι πλακατζού ήταν η φίλη του. Κι όμως. Αυτή τη φορά η πλακατζού δεν έκανε πλάκα. Το υγρό ήταν όντως ασβεστόνερο.

«Τον άτιμο...» επανέλαβε ακόμα πιο συγχυσμένος ο Οδυσσέας κι έπειτα στάθηκε και κοίταξε με βλέμμα σκεπτικό τον τοίχο απέναντι.

Και πέρασαν πέντε λεπτά, και πέρασαν δέκα, και πέρασαν δεκαπέντε, κι αυτός ακόμη κοιτούσε το ντουβάρι προσηλωμένος, χωρίς να λέει κουβέντα, πράγμα όχι μόνο παράξενο αλλά και ανησυχητικό για έναν πολυλογά σαν τον Οδυσσέα, που άμα του κρατούσες κλειστό το στόμα για πάνω από τρία λεπτά ήταν ικανός να σου δαγκώσει τα δάχτυλα. Στα είκοσι λεπτά, η Βέρα ανησύχησε και δεν άντεξε.

«Σκέφτεσαι να το βάψεις;» ρώτησε.

«Τι;» απάντησε αφηρημένος ο Οδυσσέας.

«Σκέφτεσαι να βάψεις το ντουβάρι; Για να μην πάει χαμένος ο ασβέστης στην κανάτα λέω...»

«Όχι. Σκέφτομαι κάτι άλλο».

«Τι;»

«Αδικίαν μίσε».

«Ποιος ήρθε;»

«Κανείς. Είναι ένα ρητό των αρχαίων προγόνων μας. Του Κλεόβουλου, συγκεκριμένα. Ξέρεις...»

«Ξέρω, ξέρω... Του περιπτερά στη γωνία... Λέει κάτι τέτοια ακαταλαβίστικα...»

«Όχι του Κλεόβουλου του περιπτερά, αστοιχείωτη! Του Κλεόβουλου του Ρόδιου, ενός από τους εφτά σοφούς της αρχαιότητας. *Αδικίαν μίσε!* Αυτός το είπε».

«Αυτός το είπε κι αυτός το κατάλαβε!» απάντησε εκνευρισμένη η Βέρα από την επιδειξιμανία του φίλου της. «Τι σημαίνει;»

«Να μισείς την αδικία. Αυτό σημαίνει. Δεν το αντιλήφθηκες;» είπε φανερά αγανακτισμένος και κρυφά χαμογελαστός ο Οδυσσέας, που βρήκε τρόπο να πάρει τη μικρή του εκδίκηση για τα σχόλια που άκουγε από τη φίλη του όλη τη νύχτα και το πρωί.

«Δεν μπορείς να μιλήσεις απλά και κατανοητά σαν παιδί μια φορά;» τον ρώτησε η Βέρα εκνευρισμένη.

«Αλλά δεν είναι αυτό το θέμα μας τώρα», συνέχισε ο Οδυσσέας, αφήνοντας αναπάντητη την ερώτησή της. «Το θέμα μας είναι η τιμωρία του σκληρού διευθυντή για την καινούργια αδικία που επέβαλε στα παιδιά. Να τον τιμωρήσουμε κι εμείς σκληρά για να μην την επαναλάβει», συμπλήρωσε κι έπειτα την κοίταξε με βλέμμα διαπεραστικό. «Σκέψου κάτι κι εσύ, όμως! Όλα εγώ πρέπει να τα σκέφτομαι πια; Όλα εγώ;»

«Να του σκάσουμε τα λάστιχα στο αυτοκίνητο».

«Αν το κάνουμε αυτό, δε θα την πληρώσει ο ίδιος, αλλά ο καημένος ο σοφέρ που θα αναγκαστεί να τα αλλάξει μέσα στο κρύο».

«Ε, τότε να τουβάλουμε πινέζα στην καρέκλα, όπως κάνουν όλοι».

«Χα... Άδिका... Δε θα πονέσει καθόλου. Το πιθανότερο είναι να στραβώσει η πινέζα. Μην ξεχνάς πόσο σκληρός είναι ο διευθυντής. Άρα;»

«Άρα, τι;»

«Άρα, έτσι σκληρός θα είναι κι ο πισινός του. Όχι, όχι. Κάτι άλλο πρέπει να σκεφτούμε. Κάτι που θα τον πονέσει πραγματικά».

«Τι, όμως;»

«Έχω κάτι στο μυαλό μου, αλλά...»

«Αλλά τι;»

«Αλλά δεν ξέρω αν ο γερο-Αναξιμανδρος ο πρέσβης που φυλάει την αποθήκη θα δεχτεί να συνεργαστεί μαζί μας».

Φυσικά, τα σχέδια που είχε ο Οδυσσέας στο μυαλό του δεν εφαρμόστηκαν την ίδια εκείνη ώρα. Αφενός, έπρεπε πρώτα να μελετήσει προσεκτικά τα δεδομένα όπως κάθε πολύξερρος που σέβεται τον εαυτό του και, αφετέρου, έπρεπε να είναι νύχτα για να περάσουν οι κινήσεις τους απαρατήρητες.

«Μα ο φύλακας, ο γερο-Αναξιμανδρος ο πρέσβης, είναι σχεδόν τυφλός από την πρεσβυωπία», απόρησε η Βέρα όταν άκουσε για τη βραδινή έφοδο. «Γιατί πρέπει ντε και καλά να είναι νύχτα;»

«Για να κοιμάται. Αν είναι ξύπνιος, μπορεί όντως να μη βλέπει, αλλά σίγουρα ακούει. Πρέπει να σ' το εξηγώ κάθε φορά;»

«Όχι, το κατάλαβα, έχεις δίκιο. Πες, λοιπόν, ότι δε μας βλέπει και δε μας ακούει ο γερο-Αναξιμανδρος. Μετά; Τι κάνουμε μετά;»

«Περνάμε από το φυλάκιο και το θυρωρείο, φτάνουμε στην πόρτα του μεγάλου, μυστικού υπογείου, την ανοίγουμε ήρεμα και...»

Και μια και δυο, ο πολύξερος και πολυμήχανος Οδυσσέας εξήγησε στην εμβρόντητη Βέρα Φοβέρα ολόκληρο το σχέδιο της τιμωρίας του διευθυντή με κάθε πληροφορία και κάθε λεπτομέρεια.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα όταν δυο μικρές σκιές, ακροπατώντας και νυχοπατώντας σαν εκπαιδευμένες γάτες, βγήκαν από τα δωμάτιά τους, έκλεισαν πίσω τους μαλακά την πόρτα και άρχισαν να κατεβαίνουν τη σκάλα βήμα βήμα με προσοχή, για να μην ακουστούν, εξαιτίας των παλιών ξύλινων σκαλιών που έτριζαν πιο πολύ κι από τα ραχτικά κόκαλα του κυρίου Φειδιππίδη.

Λίγο πριν βγουν στο μεγάλο σαλόνι υποδοχής, που κάποτε πέρασε στιγμές δόξας, αλλά τώρα περνούσε στιγμές λόξας, δηλαδή από την πολλή υγρασία και την ελάχιστη φροντίδα τα σανίδια είχαν φθαρεί κι είχαν φουσκώσει, με αποτέλεσμα το δάπεδο να είναι τόσο στραβό που να θυμίζει καρότσα ανατρεπόμενου φορ-

τηγού, λίγο πριν βγουν στο μεγάλο σαλόνι λοιπόν, ο Οδυσσέας σταμάτησε απότομα στο προτελευταίο σκαλί κι έμεινε ακίνητος και σιωπηλός.

«Γιατί σταματήσαμε; Δε φαντάζομαι να αρχίσεις πάλι τα θεατρικά και να τους ξυπνήσεις όλους;»

«Εποπτεύω τον χώρο, ανόητη. Έχω υπόψη μου στρατηγικές και τακτικές. Δε διάβασες τον *Αρτέμη Φάουλ* που σου έδωσα τον προηγούμενο μήνα;»

«Δεν ξέρω κανέναν Αρτέμη Φάουλ. Μόνο Οδυσσέα Φάουλ ξέρω».

«Ποιον Οδυσσέα Φάουλ;»

«Εσένα, που κάνεις συνέχεια φάουλ. Φαντασμένε, ε, φαντασμένε».

«Ε όχι και φαντασμένος! Αυτός που έχει πολλή φαντασία, όπως εγώ, δε λέγεται φαντασμένος, λέγεται φαντασιώδης. Θα το ήξερες αν άκουγες προσεκτικά στην τάξη και...»

«Κουβέντα θα ανοίξουμε τώρα;» τον έκοψε εκνευρισμένη η Βέρα. «Έχουμε μια αποστολή να εκτελέσουμε!»

«Σωστά! Ακολούθησέ με... Λοιπόν...»

«Δε νομίζω ότι είναι καλή ιδέα να πας εσύ μπροστά αυτή τη φορά».

«Γιατί;» αντέδρασε ο Οδυσσέας, όπως θα αντιδρούσε κάθε στρατηγός αν ένας απλός στρατιώτης τού ζητούσε να μπει αυτός επικεφαλής.

«Γιατί είσαι ξανθός και άσπρος, βλαμμένο. Στο σκοτάδι ξεχωρίζεις από ένα χιλιόμετρο απόσταση. Σαν τη μύγα μες στο γάλα».

«Η μύγα δεν είναι άσπρη, είναι μαύρη».

«Σαν το γάλα έξω από τη μύγα τότε! Εξυπνάκια του κακού καιρού...»

Πολύξερος και πεισματάρης και του καλού και του κακού και του ανάποδου καιρού ο Οδυσσέας, αλλά αναγνώρισε το δίκιο του επιχειρήματος της Βέρας που, όντως ως βέρα τσιγγάνα, ήταν πιο μελαψή κι από ψημένο κάστανο περιχυμένο με σοκολάτα.

«Έχεις δίκιο», παραδέχτηκε, «καλύτερα να πας εσύ μπροστά, είναι λιγότερες οι πιθανότητες να σε δούνε μες στο σκοτάδι».

Ο Οδυσσέας την έπιασε από το χέρι και την έσπρωξε μπροστά.

«Λοιπόν, προχώρα με προσοχή κι αθόρυβα κι όταν φτάσεις απέναντι και διαπιστώσεις πως όλα είναι ήρεμα και ήσυχα, άναψε ένα σπύρτο για να έρθω κι εγώ», της είπε, της έβαλε στα πόδια δύο αυτοσχέδια πατίνια που είχαν φτιάξει μόνοι τους από τα καρούλια της κλωστής της κυρίας Λωξάνδρας και την έσπρωξε μαλακά στην κατηφόρα του πατώματος για να τσουλήσει αθόρυβα μέχρι απέναντι, χωρίς να την πάρει μυρωδιά ο γερο-Αναξιμανδρος.

Και περίμενε και περίμενε και περίμενε, λουφαγμένος κι ακίνητος, το σινιάλο του αναμμένου σπύρτου για να ξεκινήσει κι ο ίδιος, αλλά τζάμπα περίμενε, σαν παιδί με πρησμένο λαιμό μπροστά στον πάγκο του παγωτατζή.

Μα τι στο καλό; αναρωτιόταν σιγαλόφωνα κι όλο έτριβε τα μάτια του κι όλο τα γούρλωνε προσπαθώντας

να διαπεράσει το σκοτάδι και να δει τη μικρή φλόγα για να πάρει το οκέι και να ξεκινήσει. *Μα τι γίνεται; Τι έπαθα; Η πρεσβυωπία που έχει ο γερο-Αναξίμανδρος, απ' όσο ξέρω, δεν είναι κολλητική.*

Έτσι, έπειτα από ένα τέταρτο άπρακτης αναμονής, ξεκίνησε μέσα στο σκοτάδι να διασχίσει το σκοτεινό σαλόνι στα τυφλά, με ένα μαύρο προαίσθημα να του σφίγγει το στήθος. Ανησυχούσε πολύ που δεν είχε κανένα σήμα από τη φίλη του. Ίσως κάποιος τους είχε ακούσει και είχε μεταφέρει τα σχέδιά τους στον διευθυντή, και τώρα αυτός τους είχε στήσει παγίδα και τους περίμενε για να τους μαγκώσει.

Θυμόταν μια άλλη φορά που είχαν καταστρώσει σχέδιο για να ρίξουν μπόλικο νερό στο μεγάλο καζάνι της σουπας ώστε το φαγητό να φτάσει για όλους και να υπάρξει και περίσσευμα για τα παιδιά, ο διευθυντής τούς κατάλαβε, τους έπιασε με τα μεγάλα παγούρια στα χέρια και, αφού τους ξάπλωσε κάτω στο πάτωμα, τους έβαλε από ένα χωνί στο στόμα και τους ανάγκασε να πιουν οι ίδιοι με το ζόρι όλο το νερό που κουβαλούσαν.

Μια άλλη φορά, πάλι, που προσπάθησαν να μπουν κρυφά στην αποθήκη για να ραντίσουν με νερό τα καυσόξυλα του διευθυντή ώστε να καπνίζει η σόμπα του, να τσούζουν τα μάτια του, να μη βλέπει τις σκανδαλιές των παιδιών και να μη βρίσκει αφορμές για να τα τιμωρεί, ο διευθυντής τούς πήρε χαμπάρι, τους έκανε τσακωτούς την ώρα που έβγαιναν από την αποθήκη, τους έδεσε από τα πόδια με ένα χοντρό σκοινί, τους κρέμασε ανά-

ποδα από το ταβάνι, τους έβαλε από μια βεντάλια στα χέρια και τους άφησε τρεις ολόκληρες ώρες έτσι κρεμασμένους ανάποδα πάνω από τα βρεγμένα καυσόξυλα για να τους κάνουν αέρα, μέχρι να ξαναστεγνώσουν.

Μια άλλη φορά, πάλι...

Ντουπ!

«Οχ!»

«Καλά, χαζό είσαι;»

«Πού βρίσκομαι; Τι έγινε;»

«Έπεσες πάνω στον τοίχο, βλαμμένο, αυτό έγινε!»

«Μας άκουσαν;»

«ΗΣύχασε, δε μας πήρε κανείς χαμπάρι. Αλλά δε χρειαζόταν να γκρεμίσεις τον τοίχο με το ξεροκέφαλό σου. Υπάρχει και πόρτα, ξέρεις...» είπε κρυφογελώντας η Βέρα.

«Φυσικά, το ξέρω. Απλώς είχα υπολογίσει λάθος κλίση και ταχύτητα στο λοξό πάτωμα και βγήκα εκτός πορείας».

«Δηλαδή, από πολύξερος έγινες ανήξερος».

«Το σκοτάδι φταίει, ανόητη, όχι εγώ. Και τώρα που το σκέφτομαι, γιατί δεν άναψες το σπέρτο για να με προσανατολίσεις; Θα λειτουργούσε σαν φάρος και θα με κρατούσε στη σωστή πορεία».

«Εεεε...»

«Γιατί;»

«Εεεε... Γιατί ξέχασα να πάρω σπέρτα μαζί μου...»

«Τι;»

«Πάνω στη βιασύνη της ετοιμασίας, τα ξέχασα. Καταλαβαίνεις...»

«Όχι! Όχι, δεν καταλαβαίνω! Πώς θα προχωρήσουμε τώρα χωρίς φωτισμό; Πώς θα κατέβουμε την απότομη σκοτεινή σκάλα χωρίς ένα σπίρτο να βλέπουμε τα σκαλιά; Θα φάμε τα μούτρα μας μέχρι να φτάσουμε στο υπόγειο που φυλάει ο διευθυντής τα μπιτόνια του πετρελαίου!»

«Ξέρεις τι σκέφτηκα τώρα δα;» είπε η Βέρα μόλις τελείωσε τις ερωτήσεις του.

«Τι;»

«Μήπως, λέω μήπως, αυτό είναι ένα σημάδι από τη μοίρα;»

«Τι;» ρώτησε εμβρόντητος ο Οδυσσέας. «Τι θες να πεις;»

«Μήπως αυτές οι μικρές αναποδιές που γίνονται κάτι δείχνουν; Μήπως η μοίρα μάς προστάζει να γυρίσουμε πίσω και να ακυρώσουμε την αποστολή μας;» μουρμούρισε η Βέρα Φοβέρα, που σαν βέρα τσιγγάνα είχε μια έμφυτη τάση για μοιρολατρίες.

«Δεν το πιστεύω ότι είσαι τόσο προληπτική, ώστε να πιστεύεις σε τύχες και μοίρες».

«Όχι και προληπτική! Λογική είμαι. Απλώς λογική», διαμαρτυρήθηκε η Βέρα, πριν δικαιολογήσει τη λογική διαπίστωσή της με ένα λογικό επιχείρημα. «Άλλωστε, σήμερα το απόγευμα έριξα τα χαρτιά και μου βγήκαν όλα μπαστούνια. Οπότε...»

«Οπότε τι;» ρώτησε αγριεμένος ο Οδυσσέας.

«Οπότε δεν είναι λογικό να υποθέσω ότι θα τα βρούμε και εμείς μπαστούνια;»

«Ε, άι στο καλό πια! Εσείς οι τσιγγάνοι δεν παίζετε».

«Γιατί το λες αυτό; Στο κρυφτό είμαι πολύ καλή...»

«Και στο φανερό επίσης!» την έκοψε απότομα ο Οδυσσέας κι έδειξε κατά το μικρό δωμάτιο όπου κοιμόταν ο φύλακας. «Κοντεύεις να ξυπνήσεις τον γερο-Αναξίμανδρο με τις φωνές σου και...»

«Είναι κανείς εκεί έξω;» ακούστηκε εκείνη τη στιγμή η κοφτή, καμπανιστή και βροντερή φωνή του φύλακα από το μικρό δωμάτιο.

«Είναι αυτή η φωνή του γερο-Αναξίμανδρου; Τόσο δυνατή και τόσο βροντερή; Αυτός για να βγάλει από μέσα του ένα φωνήεν πρέπει να του στείλει πρόσκληση. Είναι πολύ ηλικιωμένος. Πόσα χαμομήλια και πόσες γαργάρες κάνει τη μέρα;» αναρωτήθηκε απορημένος ο Οδυσσέας.

«Τι σε νοιάζει; Το μόνο που πρέπει να σε νοιάζει τώρα που ξύπνησε είναι να προλάβουμε να το σκάσουμε».

«Τρέχα τότε, Βέρα! Τρέχα! Τον ακούω! Έρχεται!» της είπε και την έσπρωξε δυνατά.

«Είναι κανείς εκεί;» ακούστηκε ξανά η βαριά κι απότομη φωνή μαζί με βήματα που πλησίαζαν γρήγορα.

Παρά τις φωνές και το σπρώξιμο του Οδυσσέα όμως, η Βέρα δεν κουνιόταν ρούπι, θαρρείς και είχε μαμαρώσει στη θέση της.

«Προχώρα, χριστιανή μου!»

«Αν πάμε προς την έξοδο, θα πέσουμε πάνω του».

«Μπες στο υπόγειο τότε».

«Στο θεοσκοτεινό υπόγειο, θες να πεις. Πώς; Δε βλέπω την τύφλα μου!»

«Για όνομα του Θεού, μην καθυστερείς! Θα μας πιάσει! Μπες τώρα στο υπόγειο!»

«Όποιος είναι εκεί να μιλήσει τώρα, αλλιώς θα τον φάει το μαύρο σκοτάδι».

«Τον ακούς; Θα μας φάει το μαύρο σκοτάδι!» είπε ο Οδυσσέας βιαστικά.

«Σάμπως αν μπω στο σκοτεινό υπόγειο τι θα μας φάει; Το άσπρο;» αναρωτήθηκε η Βέρα, κοιτώντας μπροστά της τη θεοσκότεινη σκάλα.

«Από το να μας τσακώσουν και να μας πάνε στον διευθυντή, καλύτερα να μας καταπιεί το σκοτάδι», είπε ο Οδυσσέας, έσπρωξε με δύναμη τη φίλη του, μπήκαν στο σκοτεινό υπόγειο κι έκλεισαν πίσω τους την πόρτα τραβώντας τον σύρτη.

«Τώρα; Τι θα κάνουμε ολομόναχοι μες στη μαύρη μαυρίλα;» ρώτησε η Βέρα, που αισθανόταν σαν να ήταν αφέγγαρη νύχτα και να είχε μπει σε ανθρακωρυχείο φορώντας γυαλιά ηλίου.

«Θα βρω μια λύση, κάτι θα σκεφτώ. Άλλα πλάσματα πώς τα καταφέρνουν; Οι νυχτερίδες, για παράδειγμα, δεν έχουν μάτια κι όμως προσανατολίζονται μια χαρά μέσα στη νύχτα».

«Να χαρείς, μη σου μπαίνουν ιδέες. Βλέπεις, τρέμω ολόκληρη».

«Τι σχέση έχει αυτό;»

«Έχει και παρα έχει! Δε θα μου άρεσε καθόλου να κατουρηθώ από τον φόβο μου ενώ θα είμαι κρεμασμένη ανάποδα σαν νυχτερίδα».

«Οι τυφλοπόντικες, τότε; Κι αυτοί είναι ένα καλό παράδειγμα και δεν κρέμονται ανάποδα όπως οι νυχτερίδες».

«Ναι, αλλά σκάβουν τη γη».

«Και λοιπόν;»

«Μόλις προχτές έκανα μανικιούρ...»

«Αχ αυτά τα κορίτσια...» μονολόγησε απαυδισμένος ο Οδυσσέας. «Τέλος πάντων, ευτυχώς είμαι καλός στην τυφλόμυγα κι έτσι έχω εκπαιδευτεί να βρίσκω πάντα τον προορισμό μου στο σκοτάδι».

«Έχεις δίκιο, πάντα τον βρίσκεις», παραδέχτηκε η Βέρα, πριν συμπληρώσει: «Βέβαια, δεν ξέρω αν συμφωνεί κι ο τοίχος απέξω που τον κοπάνισες πριν σαν να ήσουν κούτσουρο».

Ο Οδυσσέας την αγνόησε. Τι άλλο μπορούσε να κάνει εξάλλου; Το καρούμπαλο στο κεφάλι του ήταν σαν φάρος πυροσβεστικού οχήματος. «Λοιπόν, δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας, θα τα καταφέρουμε. Θα πηγαίνω εγώ μπροστά, εσύ θα με κρατάς από το χέρι και θα κατέβουμε κάτω μια χαρά...»

Μέχρι να ολοκληρώσει τα λόγια του όμως, ένας τρομερός πάταγος ακούστηκε και η πόρτα του υπογείου γκρεμίστηκε κι έγινε σμπαραλία.

«Μαμά μου, μπαμπά μου και δεκαοχτώ μου αδέρφια!»

«Εδώ είστε, πουλάκια μου!» ακούστηκε άγρια η καμπανιστή φωνή. «Τώρα σας τσάκωσα!»

Την ίδια στιγμή, ένα σφιχτό μάγκωμα στον σβέρκο τούς έκανε να ουρλιάζουν από τον πόνο.

«Τους τσακώσες, Βρασίδα; Είναι οι δύο γνωστοί τα-
ραξίες;»

«Μάλιστα, κύριε διευθυντά, έτσι νομίζω δηλαδή, αν
κατάλαβα καλά από τις φωνές τους».

«Μπράβο, Βρασίδα, γι' αυτό σε προσέλαβα...»

*Βρασίδα; Βρασίδα; Ποιος στον κόρακα είναι πάλι αυ-
τός ο Βρασίδας;* αναρωτήθηκε ταραγμένος ο Οδυσσέας.

«Εκείνος ο άχρηστος φύλακας που είχα πριν, ο γκα-
βός ο γερο-Αναξιμανδρος, δε θα μπορούσε ποτέ να τους
τσακώσει. Καλά έκανα και τον έστειλα στον αγύριστο»,
είπε ο διευθυντής, γελώντας φρικιαστικά.

«Στον αγύριστο;» Μέχρι και η φωνή του Βρασίδα ρί-
γησε καθώς επαναλάμβανε τα λόγια. «Εννοείς, αφεντι-
κό, ότι... ότι...»

«Δεν τον σκότωσα, μη φοβάσαι. Απλώς τον έστειλα
στο δάσος να παίξει τυφλόμυγα με τα τυφλά παιδιά. Αν
ξαναβρεί τον δρόμο να γυρίσει πίσω, εμένα να μου τρυ-
πήσεις τη μύτη», είπε ανατριχιαστικά ήρεμα ο διευθυ-
ντής. «Βγάλ' τους από κει μέσα τώρα! Θα τους στείλω
να κάνουν παρέα στον γερο-άχρηστο. Μερικά παγωμέ-
να μερόνυχτα εκεί έξω στο δάσος και θα γίνουν ασορτί
με τα δέντρα. Ξυλιασμένοι δηλαδή...» εξήγησε ο διευ-
θυντής. «Βγάλ' τους έξω αμέσως να ξεμπερδεύουμε μα-
ζί τους μια και κακή!»

Τα χοντρά δάχτυλα του Βρασίδα έσφιξαν ακόμα πε-
ρισσότερο στους λεπτούς λαιμούς των δύο παιδιών.

«Δεύτε λάβετε τελευταίο ασπασμό...» ακούστηκε
τρεμάμενη μια κοριτσιίστικη φωνή.

«Μηδένα προ του τέλους μακάριζε, όπως έλεγαν και οι αρχαίοι μας πρόγονοι», ακούστηκε μια αγορίστικη. «Μπορεί να κουραστεί και να μας αφήσει...»

«Αυτός να κουραστεί; Τα δάχτυλά του είναι δυνατά σαν τανάλιες. Ο σβέρκος μου κοντεύει να λιώσει από το σφίξιμο. Μια χασιά θα μας κάνει».

Πραγματικά. Τα δύο αντρικά χέρια τούς έσφιγγαν με τόση δύναμη, που οι σβέρκοι τους κόντευαν να λιώσουν από την πίεση. Ο πόνος που ένιωθαν ήταν απίστευτος, και είχαν αρχίσει να δακρύζουν και να ζαλίζονται.

«Είναι μάταιο να αντιστεκόμαστε. Λέω να παραδοθούμε», πρότεινε η Βέρα.

«Ναι, μάλλον αυτό πρέπει να κάνουμε. Δεν είναι καλή ιδέα ν' αντισταθούμε και ν' αφήσουμε τα κοκαλάκια μας εδώ μέσα», συμφώνησε απρόθυμα κι ο Οδυσσέας. «Αχ, Βέρα μου, φίλη μου αγαπημένη. Αν ο διευθυντής μάς στείλει στο παγωμένο δάσος και δε βρεθούμε ποτέ ξανά, θέλω να ξέρεις ότι, παρά τα όσα σπαστικά λες μερικές φορές και με νευριάζεις, είσαι η πιο καλή φίλη που είχα ποτέ και σ' αγαπάω...» ψέλλισε με συγκίνηση και μάτια βουρκωμένα, καθώς ο Βρασίδας τούς έσερνε προς τα έξω.

«Κι εσύ είσαι ο πιο καλός μου φίλος και σ' αγαπάω πολύ, πολύ, πολύ...»

«Βρε, βρε, βρε... Καλώς τα πουλάκια μου... Τώρα θα δείτε τι εστί βερίκοκο, θα σας κανονίσω μια και καλή και θα απαλλαγώ από εσάς οριστικά», ακούστηκε η ανατριχιαστική φωνή του διευθυντή Αδόλφου, καθώς τα δυο παιδιά φάνηκαν στο άνοιγμα της πόρτας.

«Τι να τους κάνω τώρα, αφεντικό;»

«Να τους δώσεις το παυσίπονο για τον πονοκέφαλο...» είπε ο διευθυντής γελώντας.

«Ασπιρίνη δηλαδή;»

«Βρασίδα, μόνο μπράτσα έχεις τρομερά, το μυαλό σου είναι ατρόμητο, πετάει όποια βλακεία τού έρθει. Το παυσίπονο θα τους δώσεις, λέμε! Στο κεφάλι, μια και καλή!» είπε με αγανακτισμένη φωνή ο διευθυντής και του έδειξε το μεγάλο, ξύλινο ρόπαλο που του είχε δώσει όταν είχε αναλάβει τα καθήκοντα του φύλακα.

«Μα... Ένα τόσο μεγάλο ρόπαλο για δύο τόσο μικρά παιδιά;»

«Δεν είναι δύο μικρά παιδιά! Είναι δύο μεγάλοι μπελάδες! Και τώρα είναι η ευκαιρία μου να απαλλαγώ από αυτούς μια και καλή. Στο κάτω κάτω, σε έχω μάρτυρα. Μπήκαν στο υπόγειο για να κλέψουν!»

«Όχι...»

«Οχιές και βόες! Σκασμός! Που θα μου αντιμιλήσεις κιόλας, μικρέ ανάγωγε!»

«Όχι, δεν είμαστε κλέφτες!» συνέχισε να διαμαρτύρεται ο Οδυσσέας.

«Και τι είμαστε, καλέ;» μουρμούρισε σιγανά η Βέρα. «Αφού μπήκαμε να κλέψουμε το πετρέλαιο. Σ' το είπα ότι δεν ήταν καλή ιδέα... Σ' το είπα...»

«Πω, πω μουρμούρα, πω, πω γκρίνια... Ώρες ώρες σκέφτομαι ότι πράγματι μια ροπαλιά ίσως είναι μια λύση», μουρμούρισε ο Οδυσσέας.

«Τη ροπαλιά να τη φας εσύ. Το δικό μου χαριτωμέ-

νο κεφαλάκι δεν είναι για ρόπαλα, είναι για χάδια...»

«Χαριτωμένο; Ο Κύκλωπας, που έχει μόνο ένα μάτι, μπορεί και να το βρει χαριτωμένο».

«Άντε να χαθείς, βλάκα!»

«Εσύ να χαθείς, μούμια!»

«Βρασίδαααα! Το παυσίπονο! Τώρα! Να χαθούνε κι οι δυο μαζί να ησυχάσω!»

Ο θηριώδης άνδρας έβαλε δίπλα δίπλα τα παιδιά που είχαν μαζευτεί σαν δυο μικρά κουβάρια από τον φόβο τους και τα σβέρκωσε ταυτόχρονα και γερά με το ένα του χέρι, ενώ το άλλο το άπλωνε για να πάρει το χοντρό ξύλινο ρόπαλό του που βρισκόταν στηριγμένο στον τοίχο.

«Θα τους δώσεις από μια γερή στο κεφάλι κι έπειτα θα πας και θα τα παρατήσεις στο παγωμένο δάσος. Μέχρι το πρωί θα έχουν γίνει σαν γρανίτες», είπε ο διευθυντής εύθυμα και γέλασε με το αστείο του.

«Οδυσσέα μου... Θέλω να ξέρεις πως, παρά το ότι με νευριάζεις συνέχεια, είσαι ο πιο καλός μου φίλος και...»

«Και τα είπαμε αυτά μια σελίδα πριν... Πάλι τα ίδια; Στο τέλος θα παρατήσουν το βιβλίο, κανείς δε θα το διαβάσει και δε θα δοξαστώ, ούτε θα μείνω στην Ιστορία».

«Κι αυτό το είπαμε δύο σελίδες παραπάνω», είπε η Βέρα ξερά κι έπειτα συμπλήρωσε με πιο συγκινημένη φωνή: «Πάντως, πραγματικά σ' αγαπάω, Οδυσσέα, κι ως είσαι ξερόλας και σπασίκλας».

«Κι εγώ σ' αγαπάω, Βέρα μου, και θέλω να ξέρεις κι εσύ πως...»

Τότε ακούστηκε κοφτή και άγρια η φωνή του διευθυντή και διέκοψε τις εξομολογήσεις μαχαίρι. «Κατευθείαν στο κεφάλι, Βρασίδα!»

«Εεεε...»

«Τι περιμένεις; Κατέβασε το ρόπαλο στα ξερά κι ανυπάκουα κεφάλια τους!»

«Δεν ξέρω... Είναι μόνο δυο μικρά παιδιά... Αναρωτιέμαι...» ψέλλισε ο Βρασίδας.

«Δε σε πληρώνω για να αναρωτιέσαι, αλλά για να εκτελείς τις διαταγές μου. Παρεκτός και θες να σε ξαναστείλω εκεί απ' όπου σε μάζεψα, ανόητε!»

«Στο παγκάκι του πάρκου;»

«Ναι...»

«Πολύ καλά, το μόνο που δε θέλω είναι να ξαναγυρίσω στο κρύο και την πείνα. Ό,τι πεις εσύ, αφεντικό», μουρμούρισε υπάκουα ο Βρασίδας, έκλεισε τα μάτια του για να μη δει το αποτρόπαιο θέαμα και σήκωσε το χέρι του για να βάλει περισσότερη δύναμη στο ρόπαλό του. «Τουλάχιστον το χτύπημα θα είναι τόσο απότομο και ισχυρό, που δε θα καταλάβουν τίποτα. Συγχώρεσέ με, Θεέ μου... Η ανάγκη...» μουρμούρισε πνιχτά και την επόμενη στιγμή το κατέβασε με δύναμη.

Δε λένε ότι πριν πεθάνει κανείς ολόκληρη η ζωή του περνάει σαν ταινία μπρος από τα μάτια του μέσα σε κλάσματα του δευτερολέπτου;

Ε... Αλήθεια είναι. Άλλο, βέβαια, τώρα τι μπορεί να

δαι κανείς μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου. Εκτός και είναι το Μπιμπ Μπιμπ ή ο Σπίντι Γκονζάλες.

Ο Οδυσσέας δεν ήταν ούτε το ένα ούτε το άλλο, παρ' όλα αυτά η προβολή της ταινίας έγινε μπρος στα γουρλωμένα από τον τρόμο και τον πανικό μάτια του. Αυτά που πρόλαβε να δει στην ταινία της ζωής του ήταν πάνω-κάτω τα εξής:

Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΕΝΟΣ ΟΔΥΣΣΕΑ Νο 1

ΣΚΗΝΗ 1

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ. ΣΠΙΤΙ ΟΔΥΣΣΕΑ

Ο Οδυσσέας έρχεται στη ζωή τοσοδούλης και στρουμπουλός όπως όλα τα παιδάκια. Ο πατέρας του είναι αστρονόμος και η μητέρα του αστρολόγος. Και οι δύο είναι αφοσιωμένοι στη δουλειά τους, που αποτελεί και το μοναδικό τους χόμπι, κι εφόσον εκείνος εργάζεται στην ταρατσα παρατηρώντας συνεχώς τον ουρανό κι εκείνη εργάζεται στο υπόγειο παρατηρώντας συνεχώς τη γυάλινη σφαίρα της, δε συναντιούνται και πολύ συχνά, κι ο μικρός Οδυσσέας μεγαλώνει σχεδόν ολομόναχος.

Φαντάσου να σε λένε Οδυσσέα
και να είσαι και ξερόλας. Να μπλέξεις
με μια χαριτωμένη τσιγγάνα ονόματι
Βέρα Φοβέρα που κινδυνεύεις να την
ερωτευτείς τρελά· με έναν τοσοδούλη
πρόσφυγα που τον φωνάζουν Οσμάν·
και τον Αζόφ απ' την Αζοφική,
έναν εκατοντάχρονο μικρό
καλικάντζαρο που ταξιδεύει
στον χρόνο με μια τεράστια
βελανιδιά, αραχτός στην
κουφάλα της.

Δεν υπάρχει!

Κι όμως
υπάρχει.
Όταν
μπουρδουκλώνονται
στην Αρχαία Αθήνα,
κινδυνεύουν να καούν
ζωντανοί στα θυσιαστήρια, τους
πουλάνε για σκλάβους, το σκάνε
καβάλα σε μια κατσίκα, σκαρφαλώνουν
στην Ακρόπολη, πέφτουν στο κενό, χάνουν
τη Βέρα Φοβέρα και βρίσκουν τη βέρα
τη χρυσή. Μήπως αυτή που χάρισε
ο Περικλής στην Ασπασία του όταν
της έκανε πρόταση γάμου;

**Ε τώρα,
όντως δεν υπάρχει!**

Καλού
κακού,
όμως, κάντε
τον σταυρό σας κι
ας είμαστε προ Χριστού.
Γιατί σ' αυτή την κορυφαία
περιπέτεια, τα τέσσερα ζιζάνια
κοντεύουν να κάνουν τον Περικλή
έξαλλο, τον Χρυσό Αιώνα σαν τενεκέ
ξεγάνωτο, και την αρχαία ιστορία...

ΚΟΥΛΟΥΒΑΧΑΤΑ!

Από 8 ετών

ISBN: 978-618-01-1776-9

9 786180 117769

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17594